

Če imaš samostojne otroke, si čuden

24.2.2015 / 09:18 in [Fokuspokus](#)

Samostojnost otrok zahteva nekaj truda in razmisleka. Pa o določenih stvareh ne smeš preveč razmišljati.

[Tina Deu](#)

Rožle: Mami, jaz bi šel z avtom.

Jaz: A imaš avto?

Rožle: Ne, nimam. Saj veš, da ga nimam.

Jaz: No, v bistvu ga imaš. Tvoj avto je avtobus.

Danes sem se spet spomnila na ta dialog. In to v trenutku, ko je avtobus vse moje tri otroke odpeljal na smučanje. Za šest dni. Meni ne bo manjkalo čisto nič. Še najmanj pa oni trije. Tako je že tretje leto: pozimi smučarija, poleti kolonija.

Pri šestih, pri petih, pri štirih

Če imaš tri otroke, je fora samo, če grejo vsi naenkrat. Takrat je potem doma res mir. Čeprav se pozna tudi, če odideta samo eden ali dva.

S tem smo pri vsakem začeli bolj zgodaj, kar med novodobnimi starši včasih sproži pravi val ogorčenja. Rožle je šel prvič pri skoraj šestih, Natan pri petih, Vital pa pri slabih štirih. Kar je bil res ekstrem. Je pač tretji otrok in je imel dovolj tega, da brata kar naprej nekam hodita brez njega. Na uvodnem sestanku staršev in smučarskih učiteljev se je tako rekoč sam zmenil, da lahko gre zraven. Iz njegovih pogajalskih sposobnosti so pravilno sklepali, da je dovolj samostojen in so ga pogumno vzeli sabo.

Imeli so se super, midva pa tudi.

Če imaš samostojne otroke, si danes čuden. Za marsikoga celo neodgovoren. Kot da pri nas ugrabljajo otroke, ki gredo sami na avtobus.

Doseči samostojnost pri otrocih zahteva nekaj truda in razmisleka. Pa trdo kožo, ko ti okolica sporoča, da je s tabo nekaj narobe. Poleg tega ti mora biti za določene stvari vseeno oz. o njih ne smeš preveč razmišljati. Recimo o tem, da ima tvoj otrok, ko ga prideš obiskat na tabor, pod povštrom zmečkano banano in blaten gojzar. Ali da se vseh deset dni, kar traja tabor, ni počesal, zares umil pa

najbrž tudi ne. In niti trzniti ne smeš, ko domov prinese potovalko, v kateri sta dve četrtini oblačil ekstremno čisti, tretja četrtina je ekstremno umazana, četrte pa sploh ni, saj je ostala na tisočih metrih nadmorske višine, kjer je preživel še ene nepozabne počitnice.

Ampak to je lažji del zgodbe.

S čim se je treba sprijazniti

Sprijazniti se moraš tudi s tem, da je tvoj otrok nekje, kjer te ni zraven in ga nekaj matra. V bistvu moraš iskreno verjeti, da je to zanj lahko le dobro. Morda ga ponoči tlači mora, podnevi pa ga zafrkavajo, ker je že šestkrat padel z vlečnice. Morda so skuhalo nekaj, česar ne mara, pa je revež lačen. Ali pa ga ves dan zebe, ker mu čez noč ni uspelo posušiti rokavic. Lahko se je na smučišču izgubil in je trajalo celo večnost, preden so ga našli. Morda se mu je zgodilo nekaj, česar si še predstavljati ne moreš.

Namesto da zganjaš paniko, raje verjameš, da bodo njegovi začasni varuhi poskrbeli zanj po svojih najboljših močeh. Predvsem pa zaupaš otroku, da se bo znašel v zanj še tako zapleteni situaciji. Finta je v tem, da se samo takrat tudi res bo. Pri čemer ne bo konec niti njega niti tebe. Zgodilo se bo ravno nasprotno.

Dolgoročni plan: da pri tridesetih ne bo živel v svoji otroški sobi. Kratkoročni plan: do sobote na masažo, v gledališče, z možem na večerjo, šoping, drink s prijateljicami...

Ko bo v soboto zmagoslavno prikoral z avtobusa, bo navdušeno poročal, da je bil drugi v veleslalomu, da je bila hrana dobra, da ima štiri nove prijatelje in da gre prihodnje leto itak spet.

Takrat ne bo več padel z vlečnice, mokre rokavice bodo končale na radiatorju in ne za njim, tudi smučišča bo imel v malem prstu. Nekaj problemov bo ostalo in jasno, pojavili se bodo novi.

Približno tako bo vse do takrat, ko bo bolj ali manj po svoji zaslugi res imel svoj avto, tebi pa ne bo treba na informativni dan skupaj z njim čekirat, ali je ta in ta fakulteta res primerna zanj. In pri tridesetih zagotovo ne bo več živel v svoji otroški sobi.

Tak je moj dolgoročni plan.

Imam pa tudi kratkoročnega: do sobote moram na masažo, v gledališče, z možem na večerjo, v šoping, na drink s prijateljicami in še kam.